

„Ach jo. Tak to nás zahřeje jedině ovocný čajíček.“

Bobek zmizel na dně klobouku a postavil na čaj. Horká pára z konvice stoupala k Bobovi, ale hned mrzla v rampouchy. Když si lízl, chutnala jako ovocná zmrzlina.

„Hmm, pěkně voní,“ pochvaloval si Bob.

„Malinový, ten já rád,“ řekl Bobek. Zamíchal lžičkou a vylouhovaný pytlíček vyhodil z hrnku.

„To se dělá?“ napomenul ho Bob.

A hned nato se ozval rozzlobený křik: „Uličníci! Že se nestydíte! To nemáte koš na odpadky?“

Na kře pod nimi poskakovala paní tučňáková s čajovým sáčkem na hlavě a hrozila ke klobouku. Kolem stálo plno jiných tučňáků, byla jich celá kolonie, nebo aspoň milion, a všichni králíkům hrozili a vzrušeně na ně ukazovali.

„Tys to vymňouk, kamaráde,“ vylekal se Bob. „Co teď?“

„Utečeme!“ křikl Bobek, když klobouk dosedl na ledovec.

Rozběhl se a Bob za ním, jenže když nejste náhodou tučňák, po ledu daleko neutečete. Králíci klouzali a padali, sjížděli po zádech ledovými tunely – a tučňákům se to zalíbilo.